

சுற்றிலக்கியங்கள்

1. குற்றாலக் குறவஞ்சி

குற்றால மலையின் வளம்

* வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சம்
 மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சம்
 கானவர்கள் விழிஎறிந்து வானவரை அழைப்பர்
 கமனசித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி விளைப்பர்
 தேனருவித் திரைமும்பி வானின்வழி ஒழுகும்
 செங்கதிரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழுகும்
 கூனல்இளம் பிறைமுடித்த வேணி அலங்காரர்
 குற்றாலத் திரிகூட மலைளங்கள் மலையே! *

1

ஒடக் காண்பது பூம்புனல் வெள்ளம்
 ஒடுங்கக் காண்பது யோகியர் உள்ளம்
 வாடக் காண்பது மின்னார் மருங்கு
 வருந்தக் காண்பது சூல்உளைச் சங்கு
 போடக் காண்பது பூமியில் வித்து
 புலம்பக் காண்பது கிண்கணிக் கொத்து
 தேடக் காண்பது நல்லறம் கீர்த்தி
 திருக்குற றாலர் தென் ஆரிய நாடே!

2

- திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர்

பாடல்-1, பொருள்

வளைந்த இளம்பிறையைத் தன் சடையில் அணிந்த சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் மலை குற்றாலமலை. அதுதான் எங்கள் மலை. இந்த மலையில் ஆண் குரங்குகள் பெண் குரங்குகளுக்குப் பழங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து தரும். உண்ணும்போது பெண் குரங்குகள் பழங்களைத் தவறவிட்டு விடும். அவை சிந்தும்

பழங்களைக் கேட்டுத் தேவர்கள் கெஞ்சி நிற்பார்கள். உயர்ந்த எங்கள் மலையில் உள்ள கானவர்கள் வானத்தில் இருக்கும் தேவர்களைக் கண்சிமிட்டி அழைப்பார்கள். சித்தர்கள், இறப்பை நீக்கும் மூலிகைகளை எங்கள் மலையில் வளர்த்து வருவார்கள். அருவியின் அலை உயர்ந்து எழும்பி வானத்தையே தொடும். அந்த அலைநீரில்கதிரவனின் தோல் பூட்டிய குதிரைகளின் கால்களும் தோரின் சக்கரங்களும் வழக்கிவிடும்.

பாடல்-2, பொருள்

குற்றாலநாதராகிய சிவபெருமான் வாழும் நாடு எங்கள் நாடு. எங்கள் நாட்டில் மக்கள் அஞ்சி ஓடிப்போவது இல்லை; வெள்ளம்தான் ஓடும். மக்கள் இங்கு ஒடுங்கி இருப்பதில்லை; தவம் செய்வோரின் உள்ளம்தான் ஒடுங்கி இருக்கும். மக்கள் இங்கு நோய், வறுமையால் வாடுவது இல்லை; பெண்களின் மெல்லிடை மட்டுமே வாடும். மக்கள் இங்கு வருந்துவது இல்லை; முத்துகளை ஈனும் சங்குகள் மட்டுமே வருந்துகின்றன. இங்குப் பயன் அற்றவை என எவையும் தூக்கிப் போடப்படுவது இல்லை; விதைகள் மட்டுமே மண்ணில் போடப்படுகின்றன. மக்கள் இங்கே துன்பத்தில் புலம்புவது இல்லை; குழந்தைகள் காலில் அணியும் கிண்கிணிகளே புலம்பல் ஒலி எழுப்புகின்றன. மக்கள் இங்கே செல்வங்களைத் தேடி அலைவதில்லை; அறம், பெருமை இரண்டை மட்டுமே மக்கள் இங்குத் தேடுவார்கள். இவ்வாறு குறத்தி, தன் மலைவளமும் நாட்டுவளமும் குறித்துக் கூறுகிறாள்.

சொல்பொருள்

1. வானரங்கள் - இச்சொல், பொதுவாகக் குரங்குகளைக் குறிக்கும். இங்கு ஆண் குரங்குகளைக் குறித்தது; மந்தி - பெண் குரங்கு; வான்கவிகள் தேவர்கள்; கமனசித்தர் - வான்வழியே நினைத்த இடத்துக்குச் செல்லும் சித்தர்கள்; காயசித்தி - மனிதனின் இறப்பை நீக்கிக் காக்கும் மூலிகை; பரிக்கால் - குதிரைக்கால்; கூனல் - வளைந்த; வேணி - சடை.
2. மின்னார் - பெண்கள்; மருங்கு பெண்கள்; மருங்கு - இடை; சூல்உளை - கருவைத்தாங்கும் துன்பம்.

நூல்குறிப்பு : இந்நூலின் முழுப்பெயர் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி. ஆசிரியர் திரிகூட ராசப்பக்கவிராயர் ஆவார். குறவஞ்சி என்னும் இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தது இந்நூல். ஓசைநயமிக்க பாடல்கள் இந்நூலில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

குற்றாலக் குறவஞ்சி

குறவஞ்சி என்பது ஒரு வகை நாடக (opera) இலக்கிய வடிவமாகும். இது சிற்றிலக்கிய வகைகளில் ஒன்று. பாட்டுடைத் தலைவன் உலா வரக்க ண்ட தலைவி, அத்தலைவன் மீது காதல்கொள்ள, குறவர் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருத்தி தலைவிக்குக் குறிகூறிப் பரிசில் பெறும் செய்திகளைக் கூறுவதால் குறவஞ்சி என்னும் பெயர் பெற்றது. இது குறத்திப்பாட்டு என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. பரிசில் பெற்றுவரும் சிங்கிக்கும் சிங்கனுக்கும் இடையிலான உரையாடல் சுவைமிக்கது.

சிங்கனுக்கும் சிங்கிக்கும் உரையாடல்

கண்ணிகள்

சிங்கன் : இத்தனை நாளாக என்னுடன் சொல்லாமல் எங்கே நடந்தாய் நீ சிங்கி? (எங்கே)

சிங்கி : கொத்தார் குழலார்க்கு வித்தாரமாகக் குறிசொல்லப் போனனடா சிங்கா! (குறிசொல்)

சிங்கன் : பார்க்கில் அதிசயம் தோணுது சொல்லப் பயமா இருக்குதடி சிங்கி! (பயமா)

சிங்கி : ஆர்க்கும் பயமில்லை தோணின காரியம் அஞ்சாமல் சொல்லடா சிங்கா! (அஞ்சாமல்)

சிங்கன் : காலுக்கு மேலே பெரிய விரியன் கடித்துக் கிடப்பானேன் சிங்கி? (கடித்து)

சிங்கி : சேலத்து நாட்டில்குறிசொல்லிப்பெற்ற சிலம்பு கிடக்குதடா சிங்கா! (சிலம்பு)

சிங்கன் : சேலத்தார் இட்ட சிலம்புக்கு மேலே திருகு முறுகு என்னடி சிங்கி? (திருகு)

சிங்கி : கோலத்து நாட்டார் முறுக்கிட்ட தண்டை கொடுத்த வரிசையடா சிங்கா! (கொடுத்த)

சிங்கன் : நீண்டு குறுகியும் நாங்குமுப் போல நெளிந்த நெளிவு என்னடி சிங்கி? (நெளிந்த)

சிங்கி : பாண்டியனார்மகள் வேண்டும் குறிக்காகப் பாடகம் இட்டதடா சிங்கா! (பாடகம்)

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - IV & VAO EXAM

பொதுத்தமிழ்-பகுதி-ஆ-இலக்கியம்

சிங்களன் : மாண்ட தவளை உன் காலிலே கடடிய மார்க்கம் அது ஏது பெண்ணே சிங்கி? (மார்க்கம்)

சிங்கி : ஆண்டவர் குற்றாலர் சந்நிதிப் பெண்கள் அணிமணிக் கெச்சம் அடா சிங்கா! (அணிமணி)

சிங்களன் : சுண்டு விரலிலே குண்டலப் பூச்சி சுருண்டு கிடப்பானே ன் சிங்கி? (சுருண்டு)

சிங்கி : கண்டிய தேசத்தில் பண்டுநான் பெற்ற காலாழி பீலியடா சிங்கா! (காலாழி)

சொல்லும் பொருளும்

கொத்து - பூமாலை; குழல் - கூந்தல்; கோலத்து நாட்டார் - கலிங்க நாட்டார் ; வரிசை - சன்மானம்; நாங்கூழ் - மண்புழு.

இலக்கணக்குறிப்பு

மாண்ட தவளை - பெயரெச்சம்.

பகுபத உறுப்பிலக்கணம்

பெற்ற - பெறு (பெற்று) + அ

பெறு - பகுதி

பெற்று - ஒற்று இரட்டித்து இறந்தகாலம் காட்டியது

அ - பெயரெச்ச விகுதி.

புணர்ச்சி விதி

பயமில்லை - பயம் + இல்லை, உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே - பயமில்லை.

நூல்வெளி

தமிழ்நாட்டின் தென்காசிக்கு அருகில் அமைந்திருக்கும் குற்றாலம் என்னும் ஊரின் சிறப்பைப் புகழ்ந்து, அங்குள்ள குற்றாலநாதரைப் போற்றிப் பாடப்பட்டது குற்றாலக் குறவஞ்சி. இந்நூல், திரிகூட ராசப்பக் கவிராயரின் 'கவிதைக் கிரீடம்' என்று போற்றப்பட்டது. மதுரை முத்துவிசயராங்க சொக்கலிங்கனார் விருப்ப தீற்றகு இணங்கப் பாடி அரங்கேற்றப்பட்டது. திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் திருநெல்வேலியில் தோன்றியவர். குற்றாலநாதர் கோவிலில் பணிபுரியும் காலத்தில் சைவசமயக் கல்வியிலும் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். 'திருக்குற்றாலநாதர் கோவில் வித்துவான்'

என்று சிறப்புப் பட்டப்பெயர் பெற்றவர். குற்றாலத்தின்மீது தலபுராணம், மாலை, சிலேடை, பிள்ளைத்தமிழ், யமக அந்தாதி முதலிய நூல்களையும் இயற்றியிருக்கின்றார்.

2. கலிங்கத்துப்பரணி

படை வேழம்

கலிங்கப் படையின் நடுக்கம்

எதுகொல் இது மாயை ஒன்றுகொல்

ளரிகொல் மறலிகொள் ஊழி யின்கடை

அதுகொல் என அலறா இரிந்தனர்

அலதி குலதியொடு ஏழ்க லிங்கரே (1)

கலிங்கர் தோற்றுச் சிதைந்தோடல்

*வழிவர் சிலர்கடல் பாய்வர் வெங்கரி

மறைவர் சிலர்வழி தேடி வன்பிலம்

இழிவர் சிலர்சிலர் தூறு மண்டுவர்

இருவர் ஒருவழி போகல் இன்றியே (2)

ஒருவர் ஒருவரின் ஓட முந்தினர்

உடலின் நிழலினை வெருவி அஞ்சினர்

அருவர் வருவர் எனா இறைஞ்சினர்

அபயம் அபயம் எனநடுங்கியே* (3)

மழைகள் அதிர்வன போல் உடன்றன

வளவன் விடுபடை வேழம் என்றிருள்

முழைகள் நுழைவர்கள் போரில் இன்றுநம்

முதுகு செய்யும்உப காரம் என்பரே (4)

- செயங்கொண்டார்

சொல்லும் பொருளும்

மறலி - காலன், வழிவர் - நழுவி ஓடுவர், கரி - யானை, பிலம் - மலைக்குகை, தூறு - புதர் மண்டுதல் - நெருங்குதல், அருவர் - தமிழர், இறைஞ்சினர் - வணங்கினர், உடன்றன - சினந்து எழுந்தன, முழை - மலைக்குகை.

பாடலின் பொருள்

சோழர் படையின் தாக்குதலைக் கண்ட கலிங்கர், இஃது என்ன மாய வித்தையா என வியந்தனர். தம்மை எரிக்கவந்த தீயோ என அஞ்சினர். சோழர்படை தம் உயிரைப் பறிக்கும் காலனோ என அஞ்சினர்; தமது இறுதிக்காலம் நெருங்கிவிட்டதோ என எண்ணி, அலைந்து குலைந்து நடுங்கினர்.

அப்படி நடுங்கிய கலிங்கப் படையினர் படைக் கூட்டத்திலிருந்து விலகி ஓடினர். சிலர் கடலில் தாவிக் குதித்துத் தப்பினர். சிலர் யானைகளின் பின்னே மறைந்துகொண்டனர். எத்திசையில் செல்வது எனத் தெரியாமல், செல்வதற்கு அரிதான மலைக் குகைகளினுள்ளும் புதர்களுக்குள்ளும் தப்பி ஓடினர்.

கலிங்க வீரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் முந்திக் கொண்டு ஓடினர். தம் நிழலையும் மற்றவர் நிழலையும் கண்டு தமிழர்கள் துரத்தி வருவதாக எண்ணி அஞ்சினர்; தஞ்சம் வேண்டி வணங்கினர்.

சோழ மன்னனின் படையிலுள்ள யானைகள் சினமுற்று இடியைப் போலப் பிளிறின; அவ்வோசையைக் கேட்டு அஞ்சிய வீரர்கள் இருள் நிறைந்த குகைக்குள் சென்று மறைந்தனர்; ஏனையோர் புறமுதுகுகாட்டி ஓடிப் பிழைத்தனர்.

நூல் வெளி

செயங்கொண்டார் தீபங்குடி என்னும் ஊரினைச் சேர்ந்தவர் என்பார். இவர் முதற்குலோத்துங்கச் சோழனுடைய அவைக்களப் புலவராகத் திகழ்ந்தவர். இவரைப் பரணிக்கோர் செயங்கொண்டார் என்று பலபட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர் புகழ்ந்துள்ளார்.

கலிங்கத்துப்பரணி தொண்ணூற்றாறு வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்றான பரணி வகையைச் சார்ந்த நூல். தமிழில் முதல்முதலில் எழுந்த பரணி இந்நூலே ஆகும். இது முதலாம் குலோத்துங்க சோழன், அவருடைய படைத்தலைவர் கருணாகரத்

தொண்டைமான் ஆகியோரின் கலிங்கப் போர் வெற்றியைப் பேசுகிறது. இந்நூலைத் தென்தமிழ்த் தெய்வப்பரணி என்று ஒட்டக்கூத்தர் புகழ்ந்துள்ளார். கலிங்கத்துப் பரணி கலித்தாழிசையால் பாடப்பெற்றது; 599 தாழிசைகள் கொண்டது.

போர்முனையில் ஆயிரம் யானைகளைக் கொண்டு வெற்றிகொண்ட வீரரைப் புகழ்ந்து பாடும் இலக்கியம் பரணி ஆகும்.

கலிங்கத்துப்பரணி

- சயங்கொண்டார்

1. தீயின் வாயினீர் பெறினு முண்பதோர்

சிந்தை கூரவாய் வெந்து லர்ந்துசெந்
நாயின் வாயினீர் தன்னை நீரெனா
நவ்வி நாவினால் நக்கி விக்குமே.

பொருள்: பாலை நிலத்தில் கடும் வெப்பம் நிலவியது. அதனால், மானின் வாய் வெந்து உலர்ந்தது; நெருப்பிலிருந்து நீர் கிடைத்தாலும் குடித்துவிடலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றுமளவுக்குத் தாகத்தால் தவித்தது. செந்நாயின் வாயிலிருந்து வடியும் உமிழ்நீரைக்கூடக் குடிக்க முயன்று நக்கி, விக்கி நின்றது. (செந்நாய்க்கு மான் அஞ்சி ஓடும் எனினும், பாலை நில வெம்மை மிகுதியால் தத்தம் இயல்பு மறந்து களைத்திருந்தனவாம்.)

சொற்பொருள்: தீயின்வாய் - நெருப்பில்; சிந்தை - எண்ணம்; கூர - மிக; நவ்வி - மான்.

இலக்கணக்குறிப்பு: வெந்து, உலர்ந்து, எனா, கூர - வினையெச்சங்கள்; செந்நாய் - பண்புத் தொகை.

பகுபத உறுப்பிலக்கணம் : உலர்ந்து - உலர் + த் (ந்) + த் + உ. உலர் - பகுதி; த்- சந்தி, த் - ந் ஆனது விகாரம்; த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்ச விகுதி.

பிரித்தறிதல் : வாயினீர் - வாயின் + நீர்; வெந்துலர்ந்து - வெந்து + உலர்ந்து.

2. காடிதனைக் கடத்தும்எனக் கருமுகிலும்**வெண்மதியும் கடக்க அப்பால்****ஓடிஇளைத்து உடல்வியர்த்த வியர்வன்றோ****உகுபுனலும் பனியும் அம்மா!**

பொருள் : கருமேகமும் வெண்ணிலவும் பாலை நிலத்தை மெல்லக் கடந்து சென்றன. அப்பொழுது வெப்பம் மிகுதியாக இருந்தது. அவ்வெப்பத்தைத் தாங்காமல், அவை விரைந்து ஓடின. ஓடும்பொழுது அவற்றின் உடல் களைத்து வியர்த்துக் கொட்டிய வியர்வை நீரையே, கருமேகம் மழையாகவும், வெண்ணிலவு பனியாகவும் பொழிந்தன.

சொற்பொருள் : முகில் - மேகம்; மதி - நிலவு; உகு - சொரிந்த (பொழிந்த); புனல் - நீர்.

இலக்கணக்குறிப்பு : கருமுகிலும் வெண்மதியும் - எண்ணும்மை; கருமுகில், வெண்மதி - பண்புத்தொகைகள்; கடக்க, ஓடி, இளைத்து - வினையெச்சங்கள்; வியர்த்த வியர்வன்றோ பெயரெச்சம்.

பிரித்தறிதல் : காடிதனை — காடு + இதனை; கருமுகில் — கருமை + முகில்; வெண்மதி - வெண்மை + மதி.

ஆசிரியர் குறிப்பு : கலிங்கத்துப்பரணியை இயற்றியவர் சயங்கொண்டார். இவர், திருவாரூர் மாவட்டத்திலுள்ள தீபங்குடி என்னும் ஊரினர்; முதல் குலோத்துங்கச் சோழனின் அரசவைப் புலவராகத் திகழ்ந்தவர்; பரணிக்கோர் சயங்கொண்டார் எனப் பலபட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர் பாராட்டியுள்ளார்; இசையாயிரம், உலாமடல் ஆகிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவரது காலம் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு.

நூற்குறிப்பு : ஆயிரக்கணக்கான யானைகளைப் போரில் கொன்ற வீரனைப் புகழ்ந்து பாடும் இலக்கியத்திற்குப் பரணி என்பது பெயர். இது, தொண்ணூற்றாறு வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்று. பரணி இலக்கியங்களுள் தமிழில் தோன்றிய முதல் நூல் கலிங்கத்துப்பரணி. கலிங்க மன்னன் அனந்தபன்மன்மீது முதல் குலோத்துங்கச் சோழன் போர்தொடுத்து வெற்றிபெற்றான். அவ்வெற்றியைப் பாராட்டி எழுந்த இந்நூல். தோல்வியுற்ற கலிங்கநாட்டின் பெயரால், அமைந்து உள்ளது. இந்நூலில், ஐந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது தாழிசைகள் உள்ளன.

சயங்கொண்டாரின் சமகாலப் புலவரான ஒட்டக்கூத்தர் இந்நூலைத் தென்தமிழ்த் தெய்வப்பரணி எனப் புகழ்ந்துள்ளார்.

ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற

மானவ னுக்கு வகுப்பது பரணி.

- பன்னிரு பாட்டியல்

பரணி இலக்கியங்கள்

1. தக்கயாகப் பரணி	2. வங்கத்துப் பரணி
3. மோகவதைப் பரணி	4. பாசவதைப் பரணி
5. சீனத்துப் பரணி	6. தீராவிடத்துப் பரணி

3. முத்தொள்ளாயிரம்

சேரன்

பல்யானை மன்னர் படுதிறை தந்துய்ம்மின்
மல்லல் நெடுமதில் வாங்குவில் பூட்டுமின்
வள்ளிதழ் வாடாத வானோரும் வானவன்
வில்லெழுதி வாழ்வார் விசம்பு.

பொருள்: பல யானைகளைக் கொண்டுள்ள அரசர்களே! உங்களுக்குக் கிடைக்கும் பொருளைச் சேர மன்னனுக்குத் திறையாக அளித்துப் பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களின் வளமிக்க நெடிய மதில்கள்மீது வில் சின்னத்தைப் பொறித்து வையுங்கள். ஏனெனில், வாடாத மாலையணிந்த வானவர்களும் சேரனின் வில் வடிவத்தை எழுதி வைத்தே வானுலகில் வாழ்கின்றார்கள்.

சொற்பொருள்: உய்ம்மின் - பிழைத்துக்கொள்ளுங்கள்; மல்லல் - வளமை; வள் - நெருக்கம்; விசம்பு - வானம்.

இலக்கணக்குறிப்பு: மல்லல் நெடுமதில்- உரிச்சொற்றொடர்; நெடுமதில் - பண்புத்தொகை; வாங்குவில் - வினைத்தொகை.

பிரித்தறிதல் : தந்துய்ம்மின் = தந்து + உய்ம்மின்; வில்லெழுதி = வில் + எழுதி; பூட்டுமின் - பூட்டு + மின்.

அணி : தற்குறிப்பேற்ற அணி.

சோழன்

சேர்ந்த புறவின் நிறைதன் திருமேனி
 ஈர்த்திட டுயர்துலைதான் ஏறினான் - நேர்ந்த
 கொடைவீர மோமெய்ந் நிறைகுறையா வன்கட்
 படைவீர மோசென்னி பண்பு.

பொருள்: சோழ மன்னன், தன்னிடம் அடைக்கலமான புறாவினைக் காக்க, தன் தசையை அறுத்துக்கொடுத்தான். அத்தசை ஈடாகாத காரணத்தால், தானே துலாக்கோலில் ஏறினான். இப்படிச் செய்யத் துணிந்தமைக்கு அவனது கொடை வீரமோ மெய்யொழுக்கம் குறையாத படைவீரமோ காரணம் அன்று; அது சோழனின் நற்பண்பு.

சொற்பொருள்: புறவு - புறா; நிறை - எடை ; ஈர்த்து - அறுத்து; துலை - துலாக்கோல் (தராசு); நிறை - ஒழுக்கம்; வன்கண்- வீரத்தன்மை; மேனி - உடல்.
 இலக்கணக்குறிப்பு : உயர்துலை வினைத்தொகை; குறையா வன்கண் - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரச்சம்.

பாண்டியன்

மருப்பூசி யாக மறங்கனல்வேல் மன்னர்
 உருத்தகு மார்போலை யாகத் - திருத்தக்க
 வையக மெல்லா மெமதென் றெழுதுமே
 மொய்யிலைவேல் மாறன் களிறு.

பொருள் : நெருங்கி அமைந்த லைபோன்ற வடிவிலான வேலை உடையவன் பாண்டிய மன்னன். அம்மன்னனின் யானை, தன் தந்தாங்களை எழுத்தாணியாகவும் வீரம் செறிந்த வேற்படையையுடைய பகை மன்னரின் அகன்ற மார்புகளை ஓலைகளாகவும்கொண்டு செல்வம் நிலைத்த உலகமெல்லாம் எம் பாண்டியருக்குரியது என எழுதும்.

பொதுத்தமிழ்-பகுதி-ஆ-இலக்கியம்

சொற்பொருள்: மருப்பு - தந்தம்; ஊசி - எழுத்தாணி; மறம் - வீரம்; கனல் - நெருப்பு; திருத்தக்க - செல்வம் நிலைத்த; வையகம் - உலகம்; மொய்யிலை - நெருங்கியமைந்தலை; மாறன் பாண்டிய மன்னன்; களிறு - ஆண் யானை.

இலக்கணக்குறிப்பு : இலைவேல் - உவமைத்தொகை; மருப்பூசி, மார்போலை உருவகங்கள்; மாறன்களிறு - ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை.

பிரித்தறிதல் : மருப்பூசி - மருப்பு + ஊசி; மார்போலை - மார்பு + ஓலை; எமதென்று - எமது + எ என்று; மொய்யிலை - மொய் + இலை.

அணி : உருவக அணி.

நூற்குறிப்பு : மூவேந்தர்களைப் பற்றிய மூன்று தொள்ளாயிரம் பாடல்களைக் கொண்ட நூல் முத்தொள்ளாயிரம். ஆயினும், இந்நூல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. புறத்திரட்டு என்னும் நூல் வாயிலாக நூற்றெட்டு வெண்பாவும், பழைய உரை நூல்களில் மேற்கோள்களாக இருபத்திரண்டு வெண்பாவும் கிடைத்துள்ளன.

மூவேந்தர்களின் ஆட்சிச்சிறப்பு, படைச்சிறப்பு, போர்த்திறன், கொடை முதலிய செய்திகளை இப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன. சிறந்த இலக்கிய நயமும் கற்பனை வளமும் நிறைந்த நூலாக முத்தொள்ளாயிரம் திகழ்கிறது. இந்நூலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை.

முத்தொள்ளாயிரம்

ஒரு நாட்டின் வளத்தைப் பாடுவதைப் புலவர்கள் கவிமரபாகக் கொண்டிருந்தனர். பிற்காலக் காப்பியங்களில் நாட்டுவளம் தவறாது இடம்பெற்றது. முத்தொள்ளாயிரம் சேரன், சோழன், பாண்டியன் ஆகியோருடைய நாடுகளின் வளங்களை நயமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

1. சேரநாடு

அள்ளல் பழனத்து அரக்காம்பல் வாயவிழ

வெள்ளம்தீப் பட்ட(து) எனவெரிஇப்புள்ளினம்தம்

கைச்சிறகால் பார்ப்பொடுக்கும் கவ்வை உடைத்தரோ

நச்சிலைவேல் கோக்கோதை நாடு.

சொல்லும் பொருளும்: அள்ளல் - சேறு; பழனம் - நீர் மிக்க வயல்; வொர்இ - அஞ்சி;
பார்ப்பு - குஞ்சு.

அணி - தற்குறிப்பேற்ற அணி

2. சோழநாடு

காவல் உழவர் களத்துஅகத்துப் போர்ஏறி

நாவலோலு என்றிசை சக்கும் நாளோதை - காவலன்தன்

கொல்யானை மேலிருந்து கூற்றிசைத்தால் போலுமே

நல்யானைக் கோக்கிள்ளி நாடு.

சொல்லும் பொருளும்: 'நாவலோ' - நாள் வாழ்க என்பது போன்ற வா ழ்த்து;
இசைத்தால் - ஆரவாரத்தோடு கூவுதல்.

அணி - உவமை அணி

3. பாண்டியநாடு

நந்தின் இளஞ்சினையும் புன்னைக் குவிமொட்டும்

பந்தர் இளங்கமுகின் பாளையும்-சிந்தித்

திகழ்முத்தம் போல்தோன்றும் செம்மற்றே தென்னன்

நகைமுத்த வெண்குடையான் நாடு.

சொல்லும் பொருளும்: நந்து - சங்கு; கமுகு - பாக்கு. முத்தம் - முத்து

அணி - உவமை அணி

பாடலின் பொருள்

1. சேறுபட்ட நீர்மிக்க வயல்களில் அரக்கு நிறத்தில் செவ்வாம்பல்கள் மெல்ல விரிந்தன. அதைக் கண்ட நீர்ப்பறவைகள் தண்ணீரில் தீப்பிடித்துவிட்டது என்று அஞ்சி விரைந்து தம் குஞ்சுகளைச் சிறகுகளுக்குள் ஒடுக்கி வைத்துக் கொண்டன.

அடடா! பகைவர் அஞ்சும் வேலைக் கொண்ட சேரனின் நாட்டில் இந்த அச்சம் இருக்கின்றதே.

2. நெல்லை அறுவடை செய்து காக்கும் உழவர்கள் நெற்போர் மீதேறி நின்றுகொண்டு மற்ற உழவர்களை 'நாவலோ' என்று கூவி அழைப்பார். இவ்வாறு அவர்கள் செய்வது வீரர்கள் போர்க்களத்தில் கொல்யானை மீது ஏறி நின்றுகொண்டு மற்ற வீரர்களை 'நாவலோ' என்று அழைப்பது போலிருந்தது. யானைப்படைகளை உடைய சோழனது நாடு, இத்தகு வளமும் வீரமும் மிக்கது.
3. சங்குகள் மணலில் ஈனுகின்ற முட்டைகள் முத்துகள் போலிருக்கின்றன. தரையில் உதிர்ந்துகிடக்கும் புன்னை மொட்டுகள் முத்துகள் போலிருக்கின்றன. பந்தல் போட்டதுபோல் தோன்றும் பாக்கு மரத்தின் பாளையிலிருந்து சிந்தும் மணிகளும் முத்துகள் போலிருக்கின்றன. முத்துகளால் ஆன வெண்கொற்றக் குடையை உடைய பாண்டியனது நாடு இத்தகைய முத்து வளம் மிக்கது.

இலக்கணக் குறிப்பு

வெண்குடை, இளங்கமுகு – பண்புத் தொகைகள்
கொல்யானை, குவி மொட்டு – வினைத்தொகைகள்.

வெரீஇ – சொல்லிசையளபெடை

பகுபத உறுப்பிலக்கணம்

கொண்ட – கொள்(ண்) + ட் + அ

கொள் – பகுதி(ண் ஆனது விகாரம்)

ட் – இறந்தகால இடைநிலை;

அ – பெயரெச்ச விகுதி

நூல் வெளி

வெண்பாவால் எழுதப்பட்ட நூல் முத்தொள்ளாயிரம்; மன்னர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்று பொதுவாகப் பாடுகிறது. மூன்று மன்னர்களைப் பற்றிப் பாடப்பட்ட 900 பாடல்களைக் கொண்ட நூல் என்பதால் முத்தொள்ளாயிரம் என்று பெயர்பெற்றது. நூல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. புறத்திரட்டு என்னும் நூலிலிருந்து 108 செய்யுள்கள் கிடைத்துள்ளன. அவை

முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் பெயரில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியரின் பெயரை அறியமுடியவில்லை. இவர் ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். சேரநாட்டை அச்சமில்லாத நாடாகவும் சோழநாட்டை ஏர்க்களச் சிறப்பும் போர்க்களச் சிறப்பும் உடைய நாடாகவும் பாண்டிய நாட்டை முத்துடை நாடாகவும் பாடப்பகுதி காட்டுகிறது.

4. தமிழ்விடு தூது

தமிழின் பெருமையைப் பாடக் கவிஞர்கள் கையாளும் உத்திகள் பற்பல. கவிதை, அதற்கொரு கருவி. கிளி, அன்னம், விறலி, பணம், தந்தி என்று பல தூது வாயில்களைப்பற்றி அறிந்துள்ளோம். தமிழையே தூதுப் பொருளாக்கியுள்ளது 'தமிழ்விடு தூது'. தமிழின் இனிமை, இலக்கிய வளம், பாச்சிறப்பு, சுவை, அழகு, திறம், தகுதி ஆகியன இச்சிற்றிலக்கியத்தில் விரவியுள்ளன.

சீர்பெற்ற செல்வம்

தித்திக்கும் தெள்அமுதாய்த் தெள்அமுதின் மேலான
முத்திக் கனியேஎன் முத்தமிழே - புத்திக்குள்

உண்ணப் படும்தேனே உன்னோடு உவந்துஉரைக்கும்
விண்ணப்பம் உண்டு விளம்பக்கேள் - மண்ணில்

குறம்என்றும் பள்ளுஎன்றும் கொள்வார் கொடுப்பாய்க்கு
உறவுஎன்று மூன்றுஇனத்தும் உண்டோ - திறம்எல்லாம்

வந்துஎன்றும் சிந்தா மணியாய் இருந்தஉனைச்
சிந்துஎன்று சொல்லிய நாச்சிந்துமே* - அந்தரமேல்

முற்றும்உணர்ந்த தேவர்களும் முக்குணமே பெற்றார்நீ
குற்றம்இலாப் பத்துக் குணம்பெற்றாய் - மற்றொருவர்

ஆக்கிய வண்ணங்கள் ஐந்தின்மேல் உண்டோநீ

நோக்கிய வண்ணங்கள் நூறுஉடையாய் - நாக்குலவும்

ஊனரசம் ஆறுஅல்லால் உண்டோ செவிகள்உணவு

ஆன நவரசம்உண் டாயினாய் - ஏனோர்க்கு

அழியா வனப்பு ஒன்று அலது அதிகம் உண்டோ

ஒழியா வனப்புஎட்டு உடையாய்.

(கண்ணிகள் 69 - 76)

சொல்லும் பொருளும்

குறம், பள்ளு - சிற்றிலக்கிய வகைகள்; மூன்றினம் - துறை, தாழிசை, விருத்தம் ; திறமெல்லாம் - சிறப்பெல்லாம்; சிந்தா மணி - சிதறாத மணி(சீவகசிந்தாமணி), என்னும் இருபொருளையும் குறிக்கும் ; சிந்து - ஒருவகை இசைப்பாடல்.

முக்குணம் - மூன்று குணங்கள் (சத்துவம்-அமைதி, மேன்மை ஆகியவற்றைச் சுட்டும் குணம்; இராசசம் - போர், தீவிரமான செயல்களைக் குறிக்கும் குணம்; தாமசம்- சோம்பல், தாழ்மை போன்றவற்றைக் குறிக்கும் குணம்); பத்துக்குணம் - செறிவு, சமநிலை முதலிய பத்துக்குண அணிகள்.

வண்ணங்கள் ஐந்து - வெள்ளை, சிவப்பு, கறுப்பு, மஞ்சள், பச்சை; வண்ணம்நூறு - குறில், அகவல், தூங்கிசை வண்ணம் முதலாக இடை மெல்லிசை வண்ணம் ஈறாக நூறு.

ஊனரசம் - குறையுடைய சுவை; நவரசம் - வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், கோபம், நகை, சமநிலை ஆகிய ஒன்பது சுவை; வனப்பு- அழகு. அவை அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைப்பு.

பாடலின் பொருள்

இனிக்கும் தெளிந்த அமுதமாய் அந்த அமிழ்தினும் மேலான முத்தி ஆகிய விடுதலை தரும் கனியே! இயல், இசை, நாடகம் என, மூன்றாய்ச் சிறந்து விளங்கும் என்

தமிழே! அறிவால் உண்ணப்படும் தேனே! உன்னிடம் நான் மகிழ்ந்து விடுக்கும் வேண்டுகோள் ஒன்றுள்ளது. அதைக் கேட்பாயாக.

தமிழே! உன்னிடமிருந்து குறவஞ்சி, பள்ளு என்ற நூல்களைப் பாடிப் புலவர்கள் சிறப்புக் கொள்கின்றனர். பிறர் படிக்கும் வகையில் நீ அவற்றைக் கொண்டிருக்கிறாய். அதனால் உனக்குத் தாழ்சை, துறை, விருத்தம் என்னும் மூவகைப் பாவினங்களிலும் உறவு ஏதேனும் உண்டோ?

பாவின் திறம் அனைத்தும் கைவரப்பெற்று (பொருந்தி நின்று) என்று மே 'சிந்தா (கெடாத) மணியாய் இருக்கும் உன்னை (இசைப்பாடல்களுள் ஒருவகையான) 'சிந்து' என்று (அழைப்பது நின் பெருமைக் குத் தகுமோ? அவ்வாறு) கூறிய நா இற்று விழும் அன்றோ?

வானத்தில் வசிக்கும் முற்றும் உணர்ந்த தேர்கள்கூட சத்துவம், இராசசம், தாமசம் என்னும் மூன்று குணங்களையே பெற்றுள்ளார்கள். ஆனால், நீயோ பத்துக்குற்றங்கள் இல்லாமல் செறிவு, தெளிவு, சம நிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலில் பொருண்மை, காந்தம், வலி, சமாதீ என்னும் பத்துக்குணங்களையும் பெற்றுள்ளாய்.

மனிதரால் உண்டாக்கப்பட்ட வண்ணங்கள் வெண்மை, செம்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை என ஐந்திற்கு மேல் இல்லை. நீயோ புலவர்கள் கண்டடைந்த குறில், அகவல், தூங்கிசை வண்ணம் முதலாக இடைமெல்லிசை வண்ணம் ஈறாக நூறு வண்ணங்களைக் கொண்டுள்ளாய்.

நாவினமீது பொருந்தும் குறைபாடுடைய உணவின் சுவைகள் ஆறுக்கு மேல் இல்லை. நீயோ செவிகளுக்கு விருந்தளிக்கும் ஒன்பது சுவைகளைப் பெற்றுள்ளாய். தமிழை அடையப் பெறாத மற்றையோர்க்கு அழியாத அழகு ஒன்றே ஒன்று அல்லாமல் அதிகம் உண்டோ? நீயோ நீங்காத அம்மை முதலிய அழகுகள் எட்டினைப் பெற்றுள்ளாய்.

இலக்கணக் குறிப்பு

முத்திக்கனி – உருவகம்

தெள்ளமுது – பண்புத்தொகை

குற்றமிலா – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்

நா – ஓரெழுத்து ஒருமொழி

செவிகள் உணவான – நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை.

சிந்தா மணி – ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்

பகுபத உறுப்பிலக்கணம்

கொள்வார் – கொள் + வ் + ஆர்

கொள் – பகுதி

வ் – எதிர்கால இடைநிலை

ஆர் – பலர்பால் வினைமுற்று விகுதி

உணர்ந்த – உணர் + த் (ந்) + த் + அ

உணர் – பகுதி

த் – சந்தி, த் – ந் ஆனது விகாரம்

த் – இறந்தகால இடைநிலை

அ – பெயரெச்ச விகுதி

நூல் வெளி

தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் 'தூது' என்பதும் ஒன்று. இது, 'வாயில் இலக்கியம்', 'சந்து இலக்கியம்' என்னும் வேறு பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகிறது. இது தலைவன் தலைவியருள் காதல் கொண்ட ஒருவர் மற்றொருவர்பால் செலுத்தும் அன்பைப் புலப்படுத்தித் தம்முடைய கருத்திற்கு உடன்பட்டமைக்கு அறிகுறியாக 'மாலையை வாங்கிவருமாறு' அன்னம் முதல் வண்டு ஈறாகப் பத்தையும் தூது விடுவதாகக் 'கலிவெண்பா'வால் இயற்றப்படுவதாகும். தமிழ்விடு தூது, மதுரையில் கோவில்கொண்டிருக்கும் சொக்கநாதர் மீது காதல்கொண்ட பெண் ஒருத்தி, தன் காதலைக் கூறிவருமாறு தமிழ்மொழியைத் தூதுவிடுவதாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூல் 268 கண்ணிகளைக் கொண்டுள்ளது. தமிழின் சிறப்புகளைக் குறிப்பிடும் சில கண்ணிகள் இப்பாடப்பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலை 1930இல் உ.வே.சா. முதன் முதலில் பதிப்பித்தார் . இதன் ஆசிரியர் யார் என அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

கண்ணி - இரண்டு கண்களைப் போல் இரண்டிரண்டு பூக்களை வைத்துத் தொடுக்கப்படும் மாலைக்குக் கண்ணி என்று பெயர். அதேபோல் தமிழில் இரண்டிரண்டு அடிகள் கொண்ட எதுகையால் தொடுக்கப்படும் செய்யுள் வகை கண்ணி ஆகும்.

தமிழ்விடு தூது

அரியா சனமுனக்கே யானால் உனக்குச்
சரியாரும் உண்டோ தமிழே - விரிவார்

திகழ்பா ஒருநான்குஞ் செய்யுள்வரம் பாகப்
புகழ்பா வினாங்கள்மடைப் போக்கா - நிகழுவே

நல்லோரி னால்செய்யுள் நாற்கரணத் தேர்பூட்டிச்
சொல்லோர் உழுவர் தொகுத்தீண்டி - நல்லநெறி

நாலே விதையா நனிவிதைத்து நாற்பொருளும்
மேலே பலன்பெறச்செய் விக்குநாள் மேலோரில்

பாத்தனதாக் கொண்டபிள்ளைப் பாண்டியன் வில்லிஒட்டக்
கூத்தனிவர் கல்லாது கோட்டிகொளும் சீத்தையரைக்

குட்டிச் செவியறுத்துக் கூட்டித் தலைகளெல்லாம்
வெட்டிக் களைபறிக்க மேலாய்த்தூர் கட்டி

வளர்ந்தனை பால்முந்திரிகை வாழைக் கனியாய்க்
கிளர்ந்தகரும் பாய்நாளி கேரத்து - இளங்கனியாய்த்

தித்திக்குந் தெள்ளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான
முத்திக் கனியேஎன் முத்தமிழே - புத்திக்குள்

உண்ணப் படுந்தேனே உன்னோ டுவந்துரைக்கும்
விண்ணப்பம் உண்டு விளம்பக்கேள்

பாடற்பொருள் : தமிழே! உமக்குத் தலைமைப் பேறு அளித்தால், உமக்கு ஒப்பாவர் ஒருவருமில்லர். வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் நால்வகைப் பாக்களும் வயலின் வரப்புகளாகவும், துறை, தாழிசை, விருத்தம் என்னும் பாவினங்கள் மடைகளாகவும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நாற்கரணங்களையும் நல்ல ஏர்களாகவும் கொண்டு சொல்லேருழுவர் உழவு செய்ய, வைதருப்பம், கௌடம், பாஞ்சாலம், மாகதம் ஆகிய செய்யுள் நன்னெறிகளே விதைகளாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியன விளைபொருள்களாயின. இப்பயிர்களின் இடையே வளரும் களைகளாகிய போலிப்புலவர்கள் கூட்டம் பெருகாமல் குட்டுவதற்கு அதிவீரராம பாண்டியனும், செவியை அறுப்பதற்கு வில்லிபுத்தூரனும் தலையை வெட்டுவதற்கு ஒட்டக்கூத்தனும் இருந்தமையால், தமிழே நீ கிளைத்துச் செழித்து வளர்ந்தாய்.

தமிழே! பால், முந்திரி, வாழை, கரும்பு, இளநீர்போல் பல்வகையான சுவைகளையும் தருகின்றாய். தெளிந்த அமுதமாகவும், மேன்மையான வீடுபேற்றை அளிக்கும் கனியாகவும், அறிவினால் உண்ணப்படும் தேனாகவும் விளங்கும் தமிழே! உம்மிடத்து மகிழ்ந்து உரைக்கும் ஒரு விண்ணப்பம் உண்டு; கேட்பாயாக.

சொற்பொருள் : அரியாசனம் சிங்காதனம்; பா ஒரு நான்கு - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா; வரம்பு வரப்பு; ஏர் - அழகு; நாற்கரணம் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்; நெறிநாலு வைதருப்பம் (ஆசுகவி), கௌடம் (மதுரகவி), பாஞ்சாலம்

(சித்திரகவி, மாகதம் (வித்தாரகவி) ஆகிய செய்யுள் நெறிகள். இவை விதையாய் உருவகம் செய்யப்பட்டன. நாற்பொருள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு; இவை வயலின் விளைவாக உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளன. கோட்டிகொளும் - கூட்டமாகக் கூடும்; சீத்தையர் - கீழானவர், போலிப்புலவர்; தூர்கட்டி - பயிர் அடி பருத்து வளர்தல்; நாளிகேரம் - தென்னை.

இலக்கணக்குறிப்பு: செவியறுத்து (செவியை அறுத்து) - இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை.

பிரித்தறிதல்: நாற்கரணம் - நான்கு + கரணம்; கரணத்தேர் - கரணத்து + ஏர்; நாற்பொருள் - நான்கு + பொருள்; செவியறுத்து செவி + அறுத்து; இளங்கனி - இளமை + கனி; விண்ணப்பமுண்டு விண்ணப்பம் + உண்டு.

நூற்குறிப்பு: தொண்ணூற்றாறு வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் தூதும் ஒன்று. கலிவெண்பாவில் உயர்திணைப் பொருளையோ அஃறிணைப்பொருளையோ தூது அனுப்புவதாகப் பாடுவது தூது இலக்கியம். மதுரையில் கோவில்கொண்டிருக்கும் சொக்கநாதர்மேல் காதல்கொண்ட பெண்ணொருத்தி, தன் காதலைக் கூறி வருமாறு தமிழ்மொழியைத் தூது விடுவதாகப் பொருளமைந்தது தமிழ்விடு தூது. இதனை இயற்றியவர் பெயர் அறிய இயலவில்லை.

5. நந்திக் கலம்பகம்

நந்திமன்னன் வீரம்

பதீதொறு புயல்பொழி தருமணி பனைதரு

பருமணி பகராநெற்

கதீர்தொகு வருபுனல் கரைபொரு தீழிதரு

காவிரி வளநாடா

நீதிதரு கவிகையும் நிலமகள் உரிமையும்

இவையிவை யுடைநந்தி

மதியிலி அரசர்நின் மலரடி பணிகிலர்

வானகம் ஆள்வாரே.

பொருள்: ஊர்தோறும் மேகங்கள் சொரிகின்ற மணிகளையும், மூங்கில்கள் தந்த பெரிய முத்துகளையும் கொடுத்து, அவ்வூர்களில் உள்ள நெற்கதிரைத் தொகுத்துக்கொண்டு வருகின்ற நீர், கரையோடு மோதி வழியும் காவிரியின் வளம் பொருந்திய நாட்டையுடையவனே! செல்வத்தைத் தருகின்ற குடையும், நிலமகள் உரிமையும் ஆகிய இவற்றையுடைய நந்திமன்னனே! அறிவில்லாதவரான அரசர், உன்னுடைய தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை வணங்காதவராகித் தேவர் உலகத்தை ஆள்பவராவார்.

சொற்பொருள் : புயல் - மேகம்; பணை - மூங்கில்; பகரா - கொடுத்து; பொருது - மோதி; நீதி - செல்வம்; புனல் - நீர்; கவிகை - குடை; வானகம் - தேவருலகம்.

இலக்கணக்குறிப்பு : பொழிதருமணி, பணைதருபருமணி, வருபுனல், நீதிதருகவிகை - வினைத் தொகைகள்; இவை இவை - அடுக்குத்தொடர்.

திணை : இப்பாடல், நந்திவர்மனின் வீரச்செயலைப் புகழ்ந்து கூறுவதால் பாடாண் திணையாகும்.

ஆசிரியர்குறிப்பு : தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்துக்கு இந்நூலை வழங்கியவரின் பெயரும் ஊரும் அறியப்பெறவில்லை.

நூற்குறிப்பு : நந்திவர்மனின் பெருமையைப் போற்றும் நூலாக, இது திகழ்கிறது. பல்லவ மன்னன் மூன்றாம் நந்திவர்மனைப் பாட்டுடைத்தலைவனாகக்கொண்டு பாடப்பெற்ற கலம்பகம் ஆதலின், நந்திக்கலம்பகம் எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூலின் காலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு. கலம்பக நூல்களில் இதுவே முதல் நூல் என்பார். கலம்பகம் என்பது, தொண்ணூற்றாறு வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்று. பலவகைப் பொருள்களைப் பற்றிப் பலவகைப் பாடல்களைக் கலந்து இயற்றப்பெறும் நூல் கலம்பகம் எனப்படும். கலம் + பகம் = கலம்பகம். கலம் - பன்னிரண்டு; பகம் - ஆறு. பதினெட்டு உறுப்புகளைக் கொண்டதால் (புயல்குப்பு, அம்மாளை, கார், ஊசல், இராங்கல், மறம், தழை, தவம், சித்து, பாண், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, குறம், காலம், மாதங்கி, களி, சம்பிரதம்) கலம்பகம் என்னும் பெயர் வந்தது எனவும் கூறுவர்.

6. முக்கூடற்பள்ளு

(நுகர்வளம்-இளைய பள்ளி)

தத்தும் பாய்புனல் முத்தம் அடைக்கும்

சாலை வாய்க்கன்னல் ஆலை உடைக்கும்

கத்தும் பேரிகைச் சத்தம் புடைக்கும்

கலிப்பு வேலை ஒலிப்பைத் துடைக்கும்

நித்தம் சாறயர் சித்ரம் படைக்கும்

நிதியெல் லாந்தன் பதியில் கிடைக்கும்

மத்தம் சூடும் மதோன்மத்த ரான

மருதீசர் மருதூர் எங்கள் ஊரே.

பொருள் : ஊமத்தம் புவை விரும்பிச் சூடும் பெரும்பித்தனாகிய சிவபெருமானுக்கு உரிய ஊர் எங்கள் மருதூர். இவ்வூர், வாய்க்கால்களில் தத்திச்செல்லும் நீரானது முத்துகளால் இடைமறித்து அடைக்கப்படும். சாலை வழியாகக் கொணர்ந்த கருப்பங்கழிகளைக் கரும்பாலைகளில் சாறு பிழிந்துகொண்டிருக்கும் பேரிரைச்சல் சத்தமோ காதுகளைச் செவிடாக்கும். இவ்வூரில் உள்ளோர் பலரும் அடித்துச் செய்யும் உலோக வேலைகளின் ஒலியோ அந்தப் பேரிரைச்சலை மறைக்கும்படியாக மிக்கிருக்கும். நாள்தோறும் விழாக்கள் கொண்டாடுவார்போல, எங்கும் சிறப்பான காட்சிகளின் அழகு மிளிரும். இத்தகைய எல்லாச் செல்வங்களும் இவ்வூரிலேயே கிடைக்கும்.

சொற்பொருள் : தத்தும் புனல் - தத்திச்செல்லும் நீர்; முத்தம் அடைக்கும் - முத்துகள் மிக்குப் பெருகி இடையே அடைத்துக்கொண்டு கிடக்கும்; கலிப்புவேலை- கருமார், கொல்லர், தட்டார் முதலியோர் செய்யும் தொழில்கள்; சித்ரம் - சிறப்பான காட்சிகள்; மதோன்மத்தர் - பெரும்பித்தனாகிய சிவபெருமான்.

ஆசிரியர் குறிப்பு : இந்நூலின் ஆசிரியர் யாரெனத் தெரியவில்லை. ஆயினும், நாடகப் பாங்கில் அமைந்த இந்நூலை இயற்றியவர் என்னயினாப் புலவர் எனச் சிலர்

கூறுவர். சந்தநயம் அமைந்த பாக்களைக் கொண்ட இந்நூலில், திருநெல்வேலி மாவட்டப் பேச்சு வழக்கை ஆங்காங்கே காணலாம்.

நூற்குறிப்பு : நீர் நிறைந்த பள்ளமான சேற்றுநிலத்தில் உழவுத்தொழில் செய்து வாழும் பாமர மக்களாகிய பள்ளர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் கூறுவதாக அமைந்த நூல், பள்ளு.

திருநெல்வேலிக்குச் சற்று வடகிழக்கில் தண்பொருரை, சிற்றாறு, கோதண்டராம ஆறு ஆகிய மூன்று ஆறுகள் கூடும் இடத்திற்கு வடக்கே உள்ள சிற்றூர், முக்கூடல். இதற்கு ஆசூர் வடகரை நாடு என்னும் பெயரும் உண்டு. தென்பால் உள்ள பகுதி, சீவலமங்கைத் தென்கரை நாடு என வழங்கப் பெறுகின்றது.

தென்கரை நாட்டில் மருதீசர் வீற்றிருக்கும் ஊர் மருதூர். முக்கூடலில் வாழும் பள்ளி மூத்த மனைவி, மருதூரில் வாழும் பள்ளி இளைய மனைவி. இருவரையும் மணந்து வாழும் ஒருவனின், வாழ்க்கை வளத்தை வடித்துரைப்பதுபோலப் பாடப்பட்ட இந்நூல், முக்கூடற்பள்ளு எனப் பெயர் பெற்றது.

நூற்பயன் : முக்கூடற்பள்ளு கற்பதனால், அக்கால மக்களின் உழவுத்தொழில் பற்றியும் அச்சமுதாயத்தைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ளலாம். காளைகளின் பல்வேறு பெயர்கள், விதைகளின் பெயர்கள், மீன்வகைகள் என மருத நிலவளம் பற்றியும் அறியலாம்.

ஒன்பது மணிகள்

1. முத்து
2. மாணிக்கம்
3. பவளம்
4. புட்பராகம்
5. மரகதம்
6. இரத்தினம்
7. வைரம்
8. வைரீரியம்
9. கோமேதகம்

‘பள்’ என்பது பள்ளமான நன்செய் நிலங்களையும் அங்குச் செய்யப்படும் உழவினையும் குறிக்கும். ஆகவே பள்ளு உழவரின் பாட்டுக்குப் பெயராக வந்தது. பள்ளு சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று.

“சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து

தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்

புலனை மொழிப் புலனுணர்ந் தோரோ”

என்பது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் எட்டு வகைப்பிரிவில் ஒன்றான புலன் என்னும் இலக்கிய வகை ‘பள்ளு வகை’ இலக்கியத்திற்குப் பொருந்தும் என்பர். திருநெல்வேலிக்குச் சிறிது வடகிழக்கில் தண்பொருறை, சிற்றாறு, கோதண்டராம ஆறு ஆகிய மூன்று ஆறுகளும் கலக்கும் இடத்திற்கு வடக்கே உள்ள சிற்றூர் முக்கூடல். அங்குள்ள இறைவனாகிய அழகர் மீது பாடப்பட்டது முக்கூடற்பள்ளு ஆகும்.

சைவ வைணவங்களை ஒருங்கிணைக்கும் இலட்சியங் கொண்ட நூலாக முக்கூடற் பள்ளு தெரிகிறது.

உழவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைச் சுவை பெறச் சொல்லும் சிற்றிலக்கியம் பள்ளு. மூத்தபள்ளி, இளையபள்ளி குடும்பன் வரவோடு அவன் பெருமை கூறல், நாட்டுவளன், குறிகேட்டல், மழை வேண்டி வழிபடல், மழைக்குறியோர்தல், ஆற்றில் நீர் வரவு முதலான பல உறுப்புகளைப் பெற்றது பள்ளு இலக்கியமாகும். சிந்தும் விருத்தமும் பரவிவர இது பாடப் பெறும். இந்நூலை இயற்றியவர் இன்னார் என அறியப்படவில்லை. இந்நூல் தோன்றிய காலத்தைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டு என்பர்.

7. காவடிச்சிந்து

காவடி தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கூறுகளுள் ஒன்று. உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் குன்றுதோறும் வீற்றிருக்கும் முருகன் கோவில்களில் காவடி எடுத்து ஆடுவது வழக்கமாக உள்ளது. காவடி தூக்கிச் செல்வோர், அதைச் சுமையாக எண்ணாமல் பாடியவாரே செல்வதற்கு வழிநடைப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர்.

கோயில் வளம்

சென்னி குளநகர் வாசன் - தமிழ்

தேறும் அண்ணாமலை தாசன் - செப்பும்

செகமெச்சிய மதுரக்கவி

யதனைப்புய வரையிற்புனை

தீரன்; அயில் வீரன்.

வன்ன மயில்முரு கேசன் - குற

வள்ளி பதம்பணி நேசன் - உரை

வரமேதரு கழகாசல

பதிகோயிலின் வளம்நான்மற

வாதே சொல்வன் மாதே!

கோபுரத் துத்தங்கத் தூவி - தேவர்

கோபுரத் துக்கப்பால் மேவி - கண்கள்

கூசப்பிர காசத்தொளி

மாசற்று விலாசத்தொடு

குலவும் புவி பலவும்.

நூபுரத் துத்தொளி வெ டிக்கும் - பத

நுண்ணிடை மாதர்கள் நடிக்கும் - அங்கே

நுழைவாரிடு முழுவோசைகள்

திசைமாசணம் இடியோ என

நோக்கும் படி தாக்கும்.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY – TNPSC GROUP – IV & VAO EXAM

பொதுத்தமிழ்-பகுதி-ஆ-இலக்கியம்

சந்நிதி யில்துஜஸ் தம்பம் - விண்ணில்

தாவி வருகின்ற கும்பம் - எனும்

சலராசியை வடிவார்பல

கொடிசூடிய முடிமீதிலே

தாங்கும்; உயர்ந் தோங்கும்.

உன்னத மாகிய இஞ்சி-பொன்னாட்டு

உம்பர் நகருக்கு மிஞ்சி - மிக

உயர்வானது பெறலால் அதில்

அதீதள புயல்சாலவும்

உறங்கும்; மின்னிக் கறங்கும்.

அருணகிரி நாவில் பழக்கம் - தரும்

அந்தத் திருப்புகழ் முழக்கம் -பல

அடியார்கணம் மொழிபோதீனில்

அமராவதி இமையோர்செவி

அடைக்கும்; அண்டம் உடைக்கும்.

கருணை முருகனைப் போற்றித்-தங்கக்

காவடி தோளின்மேல் ஏற்றிக் - கொழும்

கனல்ஏறிய மெழுகாய்வரு

பவர்ஏவரும் இகமேகதி

காண்பார்; இன்பம் புண்பார்.

-சென்னிகுளம் அண்ணாமலையார்.

காவடிச் சிந்து

தமிழ்நாட்டில் பண்டைக்காலம் முதல் நாட்டார் வழக்கிலுள்ள இசைமரபேகாவடிச் சிந்து எனலாம். முருகப் பெருமானின் வழிபாட்டிற்காகப் பால் முதலான வழிபாட்டுப் பொருட்களைக் கொண்டு செல்வோர், ஆடல் பாடல்களுடன் ஆலயங்களை நோக்கிச் செல்வர் . அவர்களின் வழிநடைப்பாடல் வகைகளிலிருந்து காவடிச் சிந்து எனும் பாவடிவம் தோன்றியது.

சொல்லும் பொருளும்

புயம் - தோள்; வரை - மலை; வன்னம் - அழகு; கழுகாசலம் - கழுகு மலை; துஜஸ் தம்பம் - கொடி மரம்; சலராசி - கடலில் வாழும் மீன் முதலிய உயிர்கள்; விலாசம் - அழகு; நூபுரம் - சிலம்பு; மாசுணம் - பாம்பு; இஞ்சி - மதில்; புயல் - மேகம்; கறங்கும் - சுழலும்.

பாடலின் பொருள்

சென்னிகுளம் என்னும் நகரில் வாழ்கின்ற அண்ணாமலைதாசன் ஆகிய நான் பாடிய உலகம் போற்றும் காவடிச்சிந்து என்னும் மதுரமான கவிமாலையைத் தன் மலைபோன்ற அகன்ற தோளில் சார்த்திக்கொள்கிறான் முருகன். அந்தக் கழுகுமலைத் தலைவன் முருகனின் கோவில் வளத்தை நான் சொல்கிறேன். கோவில் கோபுரத்தின் தங்கக் கலசம் தேவர் உலகை விட உயர்ந்து ஒளி வீசுகிறது. அவ்வொளி உலகங்கள் பலவற்றிலும் கண்கள் கூசும்படி பரவுகிறது. பெண்ணே! கடலில் வாழும் மீன், மகரம் போன்ற உருவ அமைப்புகள் கொண்ட கொடிகள் எல்லாம் சிறக்க, முருகன் கோவில் திகழ்கிறது. காவடி எடுக்கும் அடியார்கள் பாடும் திருப்புகழ் முழக்கமானது, அமராவதிப் பட்டினத்தில் உள்ள தேவர்களின் செவியைச் சென்று அடைக்கிறது. கழுகுமலை நகரின் கோட்டை உயரமானது. அதில் மேகங்கள் படிக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து உருவாகும் மின்னல்கள் இருளைக் கிழிக்கின்றன. தமது நெஞ்சம் நெகிழ்ந்துருக, தங்கத்தினும் மேலான காவடியைத் தோளில் தூக்கிக் கனலில் உருகிய மெழுகென முருகனை நோக்கி வரும் பக்தர்கள் அருளைப் பெறுவார்; இன்பம் அடைவார்.

இலக்கணக்குறிப்பு

தாவி - வினையெச்சம், மாதே - விளி

பகுபத உறுப்பிலக்கணம்

வருகின்ற - வா (வரு) + கின்ற + அ

வா - பகுதி, வரு எனத் திரிந்தது விகாரம்

கின்ற - நிகழ்கால இடைநிலை

அ - பெயரெச்ச விசுதி

புணர்ச்சி விதி

தீருப்புக்ழ - தீரு + புக்ழ

இயல்பினும் விதியினும் நின்ற உயிர் முன் கசதப மிகும்.

தீருப்புக்ழ

உயர்ந்தோங்கும் - உயர்ந்து + ஓங்கும்

உயிர்வரின் உக்குறள் மெய் விட்டோடும் உயர்ந்த + ஓங்கும்.

உடல்மேல் உயிர் வந்து ஒன்றுவது இயல்பே உயர்ந்தோங்கும்.

நூல்வெளி

19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சென்னிகுளம் அண்ணாமலையார் பாடிய காவடிச்சிந்து அருணகிரியாரின் தீருப்புக்ழத் தாக்கத்தால் விளைந்த சிறந்த சந்த இலக்கியமாகும். இப்பாடலின் மெட்டு அண்ணாமலையாராலேயே அமைக்கப்பட்டதாகும். தமிழில் முதன்முதலில் வண்ணச்சிந்து பாடியதால், காவடிச் சிந்தின் தந்தை என அழைக்கப்பட்டார்; 18 வயதிலேயே ஊற்றுமலைக்குச் சென்று அங்குக் குறுநிலத்தலைவராக இருந்த இருதயாலய மருதப்பத் தேவரின் அரசவைப் புலவராகவும் இருந்தார். இவர், இந்நூல் தவிர வீரைத் தலபுராணம், வீரை நவந்த கிருஷ்ணசாமி பதிகம், சங்கரன்கோ வில் திரிபந்தா தி, கருவை மும்மணிக்கோவை, கோமதி அந்தா தி ஆகிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார் .

8. முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்**வருகைப் பருவம்**

உலகு குளிர எமது மதியில் ஒழுகும் அமுத கிரணமே

உருகும் அடியர் இதய நெகிழ உணர்வில் எழுநல் உதயமே

கலையும் நிறையும் அறிவு முதிர் முதிரு மதுர நறவமே

கழுவு துகளர் முழுக நெடிய கருணை பெருகு சலதியே

அலகில் புவனம் முடியும் வெளியில் அளியும் ஒளியின் நிலயமே

அறிவுள் அறிவை அறியும் அவரும் அறிய அரிய பிரமமே

மலையின் மகள்கண் மணியை அணைய மதலை வருக வருகவே

- குமரகுருபரர்

பொருள்: உலகம் குளிரும்படி எமது அறிவில் ஒளிவீசும் முழுநிலவே! அடியார்களின் உள்ளம் நெகிழ அவர் அறிவில் தோன்றும் கதிரவனே! நூல்களால் நிறைந்த அறிவுணர்வும் முதிருமாறு விளைந்துள்ள இனிய தேனே! குற்றமற்ற ஞானியர் விரும்பும் கருணைக் கடலே! அளவிலா உலகங்கள் அனைத்தும் முடிகின்ற வெளியிடத்துத் தோன்றும் ஒளியின் இருப்பிடமே! அறிவின் உள்ளுணர்வை அறியவல்ல ஞானிகளும் அறிவதற்கு அரிதான முழுமுதற் பொருளே! மலைமகளின் கண்மணியொத்த முத்துக்குமரப் பெருமானே! வளங்கள் பொருந்திய வைத்தீசுவரன் கோவிலில் எழுந்தருளியுள்ள குமர வள்ளலே! வருக வருகவே!

சொற்பொருள்: மதி - அறிவு; அமுதகிரணம் — குளிர்ச்சியான ஒளி; உதயம் - கதிரவன்; மதுரம் - இனிமை; நறவம் - தேன்; கழுவ துகளர் - குற்றமற்றவர்; சலதி - கடல்; அலகு இல் - அளவில்லாத; புவனம் - உலகம்; மதலை - குழந்தை; பருதிபுரி - கதிரவன் வழிபட்ட இடம் (வைத்தீசுவரன் கோவில்).

ஆசிரியர் குறிப்பு

பெயர்: குமரகுருபரர்

பெற்றோர்: சண்முகசிகாமணிக் கவிராயர் சிவகாம சுந்தரியம்மை

ஊர்: திருவைகுண்டம்

இயற்றிய நூல்கள்: கந்தர் கலிவெண்பா, மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ், மதுரைக் கலம்பகம், சகலகலாவல்லி மாலை, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, நீதிநெறி விளக்கம் முதலியன.

சிறப்பு: தமிழ், வடமொழி, இந்துத்தானி ஆகிய மொழிகளில் புலமை மிக்கவர். திருப்பனந்தாளிலும் காசியிலும் தம்பெயரால் மடம் நிறுவி உள்ளார்.

இறப்பு: காசியில் இறைவனது திருவடியடைந்தார்.

காலம்: பதினேழாம் நூற்றாண்டு.

நூற்குறிப்பு: தொண்ணூற்றாறு சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று பிள்ளைத்தமிழ். இறைவனையோ நல்லாரையோ பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு அவரைக்

பொதுத்தமிழ்-பகுதி-ஆ-இலக்கியம்

குழந்தையாகக் கருதிப் பாடப்பெறுவது பிள்ளைத்தமிழ். பத்துப் பருவங்கள் அமைத்துப் பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடலென நூறு பாடலால் பாட்டுடைத் தலைவரின் செயற்கரிய செயல்களை எடுத்து இயம்புவது பிள்ளைத்தமிழ்.

இஃது ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என இருவகைப்படும். பத்துப் பருவங்களில் காப்பு, சொங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி ஆகிய ஏழு பருவங்களும் இருபாற் பிள்ளைத்தமிழுக்கும் பொதுவானவை. இறுதி மூன்று பருவங்களான சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் ஆண்பாலுக்கும், அம்மாளை, கழங்கு (நீராடல்), ஊசல் என்பன பெண்பாலுக்கும் உரியன.

புள்ளிருக்குவேளூரில் (வைத்தீசுவரன் கோவில்) எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப்பெருமானின் பெயர் முத்துக்குமாரசுவாமி. அவர்மீது பாடப்பட்டமையால் இது முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ் எனப் பெயர் பெற்றது.

நமக்குப் பாடப்பகுதியாக உள்ள பாடல் வருகைப்பருவத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இது நூலின் ஆறாவது பருவமாகும்; குழந்தையின் பதின்மூன்றாம் திங்களில் நிகழ்வது. தளர்நடையிட்டு வரும் குழந்தையின் சிறப்புகளை எடுத்துக்கூறி, அருகில் வருக வருக என வாய்குளிர, மனங்குளிர அழைக்கும் பாடல்களைக் கொண்டதாய் இப்பருவம் அமைந்துள்ளது.

முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்:

சந்தத்துடன் உள்ள பாடலில் உயிர்ப்பு அதிகம் இருக்கும்; கேட்போருக்கு ஈர்ப்பும் இருக்கும். தொடக்கம் முதல் தமிழிலக்கியத்தில் சந்தத்தை ஊட்டிய, இசை நாட்டியப் பாடல்கள் மொழிக்குப் பெருமை சேர்த்தன. ஏற்றம் இறைத்தலுக்கு ஏற்ற சந்தத்தை கொண்டிருக்கிறது நாட்டுப்புறத்தமிழ்! குழந்தையின் தலை அசைத்தலுக்கும் சந்தம் அமைத்துத் தருகிறது பிள்ளைத்தமிழ்!

ஆடுக சொங்கீரை!

செம்பொனடிச்சிறு கிங் கிணியோடு சிலம்பு கலந்தாடத்

திருவரை யரைஞாணரைமணி யொடு மொளி திகழரை வடமாடப்

பைம்பொனசும்பிய தொந்தி யொடுஞ்சிறு பண்டி சரிந்தாடப்

பட்ட நுதற்பொலி பொட்டொடு வட்டச் சட்டி பதிந்தாடக்

கம்பி விதம்பொதி குண்டல முங்குழை காது மசைந்தாடக்

கட்டிய சூழியு முச்சியு முச்சிக் கதிர்முத் தொடுமாட

வம்பவ ளத்தீரு மேனியு மாடிட ஆடுக சொங்கீரை

ஆதி வயித்திய நாத புரிக்குக னாடுக சொங்கீரை *

சொங்கீரைப் பருவம், பா.எண்.8

சொல்லும் பொருளும்:

பண்டி – வயிறு, அசும்பிய – ஒளிவீசுகிற, முச்சி – தலையுச்சிக் கொண்டை.

பாடலின் பொருள்:

திருவடியில் அணிந்த சிறு செம்பொன் கிண்கிணிகளோடு சிலம்புகளும் சேர்ந்து ஆட்டும். இடையில் அரைஞாண் மணியோடு ஒளிவீசுகின்ற அரைவடங்கள் ஆட்டும். பசும்பொன் என ஒளிரும் தொந்தியுடன் சிறுவயிறு சரிந்தாட்டும். பட்டம் கட்டிய நெற்றியில் விளங்குகின்ற பொட்டுடன் வட்ட வடிவான சுட்டி பதிந்தாட்டும். கம்பிகளால் உருவான குண்டலங்களும் காதின் குழைகளும் அசைந்தாட்டும். உச்சிக் கொண்டையும் அதில் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள ஒளிமிக்க முத்துகளோடு ஆட்டும். தொன்மையான வைத்தியநாதபுரியில் எழுந்தருளிய முருகனே! சொங்கீரை ஆடி அருள்க! இவற்றுடன் அழகிய பவளம் போன்ற திருமேனியும் ஆட, சொங் கீரை ஆடுக.

இலக்கணக்குறிப்பு:

குண்டலமும் குழைகாதும் – எண்ணும்மை; ஆடுக – வியங்கோள் வினைமுற்று.

பகுபத உறுப்பிலக்கணம்:

பதிந்து – பதி + த்(ந்) + த் + உ;

பதி – பகுதி; த் – சந்தி (ந்-ஆனது விகாரம்); த் – இறந்தகால இடைநிலை; உ – வினையெச்ச விகுதி.

நூல் வெளி:

குமரகுருபரர் இயற்றிய முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழில் சொங்கீரைப் பருவத்தின் எட்டாம் பாடல் பாடப்பகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது. 96 வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்று பிள்ளைத்தமிழ். இதில் இறை வனையோ , தலைவரையோ , அரசனையோ பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு, அவரைக் குழந்தையாகக் கருதிப் பாடுவர். பாட்டுடைத் தலைவரின் செயற்கரிய செயல்களை எடுத்தியம்புவது பிள்ளைத்தமிழ். பத்துப் பருவங்கள் அமைத்து, பருவத்திற்குப் பத்துப்பாடல் என நூறு பாடல்களால் இது பாடப்பெறும். இது ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என இருவகையாகப் பாடப்பெறும்.

குமரகுருபரரின் காலம் 17ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் தமிழ், வடமொழி, இந்துஸ்தானி ஆகிய மொழிகளில் புலமை மிக்கவர்; கந்தர் கலிவெண்பா, மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ், மதுரைக்கலம்பகம், சகலகலாவல்லிமாலை, நீதிநெறி விளக்கம், திருவாளர் மும்மணிக்கோவை முதலான நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

இருபாலருக்கும் பொதுவான பருவங்கள் – காப்பு, சொங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி.

ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் (கடைசி மூன்று பருவம்) – சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர்
பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் (கடைசி மூன்று பருவம்) – கழங்கு, அம்மாளை, ஊசல்

சொங்கீரைப் பருவம்

சொங்கீரைச்செடி காற்றில் ஆடுவது போன்று குழந்தையின் தலை 5-6 ஆம் மாதங்களில் மென்மையாக அசையும். இப்பருவத்தைச் சொங்கீரைப் பருவம் என்பர். இப்பருவத்தில் குழந்தை தன் இருகை ஊன்றி, ஒருகாலினை மடக்கி, மற்றொரு காலை நீட்டி தலைநிமிர்ந்தும் முகமசைந் தும் ஆடும்.

அணிகலன்கள்

சிலம்பு, கீண்கிணி - காலில் அணிவது

அரைநாண் - இடையில் அணிவது

சுட்டி - நெற்றியில் அணிவது

குண்டலம், குழை - காதில் அணிவது

சூழி - தலையில் அணிவது

9. இராசராச சோழனுலா

உலா என்பது சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. பாட்டுடைத் தலைவன் உலா வருதலைச் சிறப்பித்துப் பாடுதலின் இப்பெயர் பெற்றது. உலா என்பதற்குப் பவனிவரல் என்பது பொருள். தலைவன் வீதியில் உலாவர, அவனைப் பேதை, பெதும்பை, மாங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஏழுவகைப் பருவ மகளிரும் கண்டு காதல் கொள்வதைக் கூறுவது உலா என்னும் சிற்றிலக்கியம் ஆகும். இது கலிவெண்பாவால் இயற்றப்படும். இவ்விலக்கியம் உலாப்புறம் எனவும் வழங்கப்படும்.

பாட்டுடைத்தலைவன் சிறப்பு, நீராடல், ஒப்பனை செய்தல், பரிவாரங்கள் புடை சூழத் தன் ஊர்தியில் ஏறி உலா வரல் ஆகியவற்றை உலாவின் முன்னிலை எனவும் உலாவரும் தலைவனைக் கண்டு காதல் கொண்ட ஏழு பருவ மகளிர் தனித்தனியாகக் கூறுவன உலாவின் பின்னிலை எனவும் கூறுவர்.

ஏழு பருவப் பெண்களின் வயது முறையைப் பின் வருமாறு கூறுவர். பேதை 5 - 7, பெதும்பை 8 - 11, மாங்கை 12 - 13, மடந்தை 14 - 19, அரிவை 20 - 25, தெரிவை 26 - 32 பேரிளம் QILGOT 33-40.

இங்குப் பாடமாக இடம் பெறுவது இராசராசசோழன் உலா. இராசராச சோழனுலாவைப் பாடியவர் ஒட்டக்கூத்தர். கவிச்சக்கரவர்த்தி, கவிராட்சசன் என்றெல்லாம் புகழப்படும் ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன் ஆகிய மூன்று மன்னர்களின் அவையிலும் செல்வாக்கோடு விளங்கியவர். அம்மூவரைப் பற்றியும் அவர் பாடிய மூன்று உலாக்களும் மூவருலா எனப்படுகிறது. தக்கயாகப்பரணி, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ் முதலியன இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள் ஆகும். கூத்தர் என்பதே இவர் இயற்பெயர். ஒட்டம் (பந்தயம்) வைத்துப்பாடுவதில் வல்லவர் ஆதலால் இவர் ஒட்டக்கூத்தர் எனப்பட்டார். இவரது காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

-வாயிலும்

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY – TNPSC GROUP – IV & VAO EXAM

பொதுத்தமிழ்-பகுதி-ஆ-இலக்கியம்

மாளிகையும் சாலையு மாலயமு மண்டபமும்

சூளிகையு மெம்மருங்குந் தோரணமும் – சாளரமும் 1

தெற்றியு மாடமு மாடராங்குஞ் செய்குன்றும்

சுற்றிய பாங்கருந் தோன்றாமே - பற்றி 2

மயங்கி மறுகிற் பிணங்கி வணங்கி

உயங்கி யொருவர்க் கொருவர் - தயங்கிழையீர் 3

குழாங்களின் கூற்று

தற்கோடி யோரிரண்டு கொண்டு சதகோடி

கற்கோடி செற்ற சிலைகாணீர் - முற்கோலி 4

வட்ட மகோததி வேவ வொருவாளி

விட்ட திருக்கொற்ற விற்காணீர் - வெட்டிச் 5

சுழியிட்ட காவிரிக்குச் சோணாடு வாழ

வழிவிட்ட வாள்காண வாறீர் - ஒழிய 6

மதியெறிந்து வல்லேற்று வானெறிந்து தூங்கும்

பதியெறிந்த கொற்றவாள் பாரீர் - உதியர் 7

இடப்புண்ட பேரிஞ்சி வஞ்சியி லிட்ட

கடப்ப முதுமுரசங் காணீர் - கொடுப்பத் 8

தரைகொண்ட வேற்றரசர் தஞ்சென்னிப் பொன்னிக்

கரைகண்ட போர் முரசங் காணீர் - சரதப் 9

பவித்ர விசயப் படைப்பரசு ராமன்

கவித்த வபிடேகங் காணர் - தவித்துலகில் 10

மூவவெழுகா லெக்கோக் களையு முடித்தவனி

மூவெழுகாற் கொண்ட முடிபாரீர் - தாவி 11

வரப்பு மலைகூழ் வரவா யிரங்கண்

பரப்பு மொருவோங்கை பாரீர் - புரக்கநின் 12

றுடம் பரமடங்க வோங்கி யுயரண்ட

கூடம் பொருவுங் குடைபாரீர் - கூடற் 13

பெரும்பெருமா ளெவ்வேந்து முன்போதப் பின்பு

வரும் பெருமாள் வந்தனன் பாரீர் 14

- ஒட்டக்கூத்தர்

அருஞ்சொற்பொருள்

1. சூளிகை = நீலாமுற்றம் (மாளிகையின் மேலேயுள்ள வெளி); தோரணம் = மாவிடை முதலியவற்றால் கட்டி அழகுறுத்துவது; சாளரம் = பலகணி.
2. தெற்றி = திண்ணை; ஆடல் அரங்கம் = கூ கூத்துப் பயிலுமிடம்; பாங்கரும் பக்கத்திலுள்ள இடங்களும்; தோன்றாமே = அவ்விடங்களில் தோன்றாதபடி.
3. பிணங்கி = நெருங்கி; உயங்கி = மனம் வருந்தி, மறுகு = தெரு; சோழமன்னன் உலாப்போந்தானாக மகளிர் அதனைக் காணுதற்கு மாளிகையும் ஆடரங்கும் மண்டபமும் சாளரமும் செய்குன்றும் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் சூழ்ந்து குழுமினர் என்க.

4. தற்கோடி ஓரிரண்டு = தன்னுடைய வில் முனைகள் இரண்டையும்; (சூன் என்றது வில்லை); கோடி = வளைத்து; சதகோடி = நூறுகோடி (இந்திரன் கல்மழை பெய்தது போல்); கற்கோடி = கோடியான கற்கள்; முன்கோலி = முன்னே வளைத்து.
5. மகோததி = கடல்; ஏவ = செலுத்த; வாளிவிட்டது = அம்பு எய்தது (இராமாவதாரத்தில்); வெட்டி = மலையை வெட்டி. இலங்கைக்குச் சேது அணை கட்ட வருணன் வழி விடாதபோது சினந்து இராமன்அம்பு எய்ததும் வருணன் வணங்கி வழி விட்டதும் சோழன் மேல் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டது.
6. சுழியிட்டகாவிரி = சுழித்து வெள்ளப்பெருக்குடன் வந்த காவிரி; சோணாடு = சோழநாடு; சோழநாடு வாழ காவிரிக்கு வழிவிட்ட வான் என்று இயைக்க. கரிகாற்சோழனுடைய வெற்றி இம்மன்னுக்குச் சொல்லப்பட்டது.
7. மதியெறிந்து சந்திரனை வீசி; வல்லேற்ற வான் = வலிய இடியை உடைய மேகம்; தூங்கும்பதி = வானத்தில் நிலைகொண்டலைந்த ஊர்கள். அதனை ஒரு சோழன் வெற்றி கொண்டான். அதனால் தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பியன் எனப்பட்டான். அவ்வெற்றி இம்மன்னுக்குச் சொல்லப்பட்டது. உதீயர் = சேரர்.
8. தரைகொண்ட = (இவன் கொடுத்தலால்) தம் நாட்டை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்ட (மாற்றரசர்) தம் சென்னி = தம் தலையால்; பொன்னிக் கரை கண்ட = காவிரிக்கு மண் சுமந்து கரை கட்டினர் (அவ்வாறு வெற்றியைக் கொண்ட சோழன்) சோழனிடம் தோற்ற அரசர் தம் தலைமீது மண் சுமந்து காவிரிக்குக் கரை கட்டினர் என்பது கருத்து;
9. சரதம் = வாய்மை; பவித்திரம் = தூய்மை; சரத பவித்ர விசயப் படை = உண்மையும் தூய்மையும் உடைய வெற்றியைத் தரும் மழுவாகிய ஆயுதப்படை; கவித்த அபிடேகம் = சூட்டிய கீரிடத்தை; தவித்துலகில் = தவித்த உலகில் என்றதன் விகாரம்; அரசருடைய கொடுமையால் உலகம் தவித்தது என்பது கருத்து.
10. மூவெழுகால் = இருபத்தோரு தலைமுறை; எக்கோக்களையும் = எவ்வளவு பெரிய அரசர்களையும், பரசுராமர் தாம் வென்ற நாடுகளையும் அந்நாட்டு அரசர் முடிகளையும் காசிபருக்குக் கொடுக்க அவர் பரம்பரையில் வந்த சோழருக்கு

அவை உரிமையாயின. பரசுராமர் இருபத்தோரு தலைமுறை அரசர்களை வென்றவர். அவனி = நாடுகள்.

11. வரப்பு மலை = எல்லையாகிய மேருமலை; தாவிச் சூழ்வர = தாவிச் சுற்றி வருதற்கு; ஆயிரங்கண் பரப்புமொரு வேங்கை என்றது இந்திரனாகிய புலிக்கொடியை; புலியெனக் கொடியில் இந்திரனை வைத்தவர்கள் சோழர்கள்; நின்று புரக்க = நிலைபெற்றுக் காக்க.
12. ஊடு அம்பரம் அடங்க = இடையே உள்ள ஆகாயம் அடங்கும்படியாக; அளாவ (ஆகாயம் வரை) செல்ல அண்டகூடம் = அண்டங்கள்; பொருவும் = ஒத்திருக்கும்; கூடல் = காவிரிப்பும்பட்டினம்.
13. பெருமாள் = அரசர்; அரசரைத் திருமால் எனச் சொல்வது மரபு. 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே' என்பர் - எனவே பெருமாள் என்பது சோழன் மன்னனைக் குறித்தது என்க. (அனைவரையும் ஆள்பவராகிய); இராசராசசோழன்; சிற்றரசர் = முன்போகப் பின் வருவான், இருங்கடல் = பெரிய கடல். உலா வந்த அரசனைக் காணுதற்குச் சூழ்ந்த பெண்கள் தமக்குள்ளே வில்லைப் பாருங்கள், வாள் பாருங்கள், முரசும் பாருங்கள், முடி பாருங்கள், கொடி பாருங்கள் என்று ஆரவாரமிடும் அழகினைக் காண்க.

இலக்கணம்

1. வாயிலும் மாளிகையும் - எண்ணும்மை; எம்மருங்கும் - முற்றும்மை
2. மாடமும் ஆடரங்கும் - எண்ணும்மை; செய்குன்று, ஆடரங்கு - வினைத்தொகைகள்; சுற்றிய பாங்கர் - பெயரெச்சம்.
3. மயங்கி, பிணங்கி, வணங்கி, உயங்கி - வினையெச்சங்கள்.
4. செற்ற சிலை - பெயரெச்சம்; காணீர் - ஏவல் வினைமுற்று.
5. சோணாடு - சோழநாடு என்பதன் மருஉ மொழி, விட்டவாள் - பெயரெச்சம்.
6. மதியெறிந்து, வானெறிந்து - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைகள்; தூங்கும் பதி - செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்.
7. பேரிஞ்சி, முது முரசம் - பண்புத்தொகைகள்

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - IV & VAO EXAM

பொதுத்தமிழ்-பகுதி-ஆ-இலக்கியம்

8. போர் முரசம் - ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; தரை = ஆகுபெயர் (ஆளப்பெறும் நாட்டிற்கு ஆகீவந்தது)
9. படைப் பரசுராமன் - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.
10. பொருவுங் குடை, வரும் பெருமாள் - செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சங்கள்.
11. ஓங்கியுயர் - ஒருபொருட் பன்மொழி.
12. உயரண்டம் - வினைத் தொகை.

